

Nittonde söndagen under året 2021

”Vi vågar kalla dig Fader, ty du har gjort oss till dina barn”, så bad vi i dagens kollektbön. Varje gång vi firar mässa vågar vi be Fader Vår. Först tycker vi kanske att det låter lite märkligt. Varför skulle vi inte våga kalla Gud för vår Fader? Men om vi tänker efter är det ingen självklarhet att vi kan säga Fader till världssalltets Skapare och Herre, som står över allting och styr allting och som vi är helt beroende av. Jämför vi med andra religioner ser vi att det inte alls är självklart att vi får se på Gud som vår Fader och tilltala honom på detta sätt och tillbe honom som den som älskar oss så mycket att han sänt oss sin enfödde Son för att lida och dö för vår skull.

Vi kan också vända på saken. Det är ingen självklarhet att Gud vågar lita så mycket på oss, att han anförtrot oss människor sin enfödde Son och lägger hans öde i våra händer. Vi vet alla hur det gick: han fick lida och dö för människors händer. Men ingenting kunde hålla tillbaka Gud och hindra honom. Hans kärlek är så stor att han inte kunde låta bli att sända sin Son till oss. Och han fortsätter att låta sin Son komma till oss. Ständigt kommer han till oss, i sitt ord och i sina sakrament, i sin kyrka. ”Jag är brödet som har kommit ner från himlen” (Joh 6:42), säger Jesus. Han fortsätter att komma till oss, vad som än händer, vad vi än gör eller inte gör.

Jesus har kommit ner till oss och fortsätter att vara hos oss till tidens slut i eukaristin. ”Jag är det levande brödet... den som äter av det brödet skall leva i evighet” (Joh 6:51). Jesus vågar komma till oss i det levande brödet, trots att han vet att vi ofta tar emot det likgiltigt och utan att visa honom den kärlek och lydnad som vi borde. Jesus vågar lita på oss, ha oändligt förtroende för oss, trots av vi egentligen inte förtjänar det och ibland missbrukar hans förtroende. Men hans kärlek är så stor, ja, så oändligt stor, att han måste fortsätta att utge sig för oss i eukaristin. Han lägger sig själv tillitsfullt i våra händer. Han hoppas på oss och vår omvändelse, att vår goda vilja skall ta överhanden. Samtidigt utsätter han sig för att bli missbrukad och missförstådd, ja, avvisad och kränkt. Men hans kärlek till oss tar alltid överhanden. I eukaristin ser vi att den allsmäktige Guden har gjort sig sårbar, ödmjuk och fattig för vår skull. Han kommer till oss i ringhet och svaghet för att inte skrämja slag på oss. Han vädjar till det bästa inom oss. Hur skulle vi då kunna låta bli att ta emot honom med all vårt hjärtas kärlek och överlåta oss helt åt honom?

Mer och mer måste vi genomsyras av vördnad, helig bävan och tacksamhet för eukaristin, där Guds enfödde Son vågar anförtro sig åt oss. Han litar på det bästa och finaste inom oss. Han vill locka fram det djupaste inom oss och övertyga oss om att vi verkligen är Guds älskade barn, hans bröder och systrar. Genom

eukaristin vill han förvandla oss till det vi är i Faderns ögon. Därför är det så viktigt hur vi i vårt inre tar emot Jesus i eukaristin: med ett vidöppet hjärta och i djupaste glädje och tacksamhet.

Vi vågar alltid närma oss den allhelige, allsmåktige Guden, eftersom vi fått ta emot hans Son i eukaristin och därigenom blivit honom alltmer lika. Mer och mer kan vi bli ett heligt, eukaristiskt folk, som lever i ständig tillbedjan och tacksägelse. Mer och mer kan vi bli lika Jesus Kristus, Faderns älskade Son och få del av hans innerliga förtrolighet med Fadern. Han vill leda oss in i denna djupa förening med Fadern, som gör att vi med både oändlig tillit och vördnad närmar oss honom, som vi genom, med och i Kristus vågar kalla vår Fader, Abba.

Ju mer vi blir ett i sanning eukaristiskt folk, genom att näras och förvandlas av detta heliga sakrament och bli delaktiga av Sonens och Faderns djupa kärleksförening, desto mer öppnar vi oss för vår nästa, för Kyrkans gemenskap och hela världens frälsning. Eukaristin är kyrkans sakrament. Vi firar alltid eukaristi i gemenskap med hela kyrkan och på det sätt som kyrkan anbefaller. Därför omformas vi också genom eukaristin till bröder och systrar i kyrkan. ”Var goda mot varandra, visa medkänsla och förlåt varandra liksom Gud har förlåtit er i Kristus” (Ef 4:32), säger Paulus. Kriteriet på att vi verkligen låter oss helgas och förvandlas av eukaristin är att vi lever i denna kärlekens sanna enhet med varandra, där kyrkans innersta mysterium strålar fram och ger oss en glimt av Treenigheten själv. ”Var angelägna om enheten, ty det finns ingenting bättre än den” (Ignatius av Antiokia). I kyrkan får vi lära oss att se på varandra, hur olika vi än kan vara, med Jesu egna ögon, i djup vördnad och respekt. Vi lär oss då att möta Jesus i vår broder och syster. Eukaristin binder oss samman i trons, hoppets och kärlekens oupplösliga enhet och gemenskap. Vi får redan nu en liten försmak av den eviga härligheten och den himmelska bröllopsmåltiden varje gång vi samlas för eukaristi.

Denna enhetsskapande aspekt av eukaristin är så viktig, eftersom vi väldigt lätt tenderar att katalogisera varandra utifrån de olika åsikter och uppfattningar vi har. Eukaristin får inte bli ett ämne för debatter och dispyter. Det riskerar att profanera eukaristin, det Allraheligaste som finns på hela vår jord, att skapa murar och partibildningar i stället för broar och mötesplatser. Ändå finns de dem som vågar sig på ett sådant vågstycke. Nej, inför Jesus närvarande i altarets allraheligaste sakrament kan vi bara falla ner i gudsfruktan och oändlig tillit. Vi kan bara låta oss förvandlas av den kärlek och nåd som vill göra oss Kristus-lika och få oss att leva i ständig tillbedjan och tacksamhet gentemot Gud. Vi får då leva i kärlek och vördnad för våra bröder och systrar, i den enhet som finns i Gud själv och som får stråla fram och bli tydlig i kyrkan, här och nu och i all evighet.